

Dve bogoljubni sestrici Mimica in Tončka.

Nedolžni in pridni otroci so gotovo zelo srečni že na zemlji, ker imajo čisto vest in mirno srce. Večkrat pa ljubi Bog vzbudi takim dobrim otrokom hrepenenje po največji sreči — po nebeškem veselju ter jih tudi že v mladih letih pokliče k sebi v družbo angeljčkov.

Taka otroka sta bili sestrici Mimica in Tončka; dobro leto je minilo, odkar se jima je bila izpolnila želja, katero sta večkrat ponavljali svoji materi rekoč: »O da bi že bili kaj kmalu v nebesih pri Jezusu in Materi Božji! Kdaj bova tudi midve med angeljčki?«

»Kadar bo božja volja, pa bosta prišli tja gori.« Tako so jima odgovarjali mati ter jima pravili o lepih nebesih, o ljubem Bogu in svetnikih. Tako pripovedovanje jima je bilo na vso moč všeč in kar očij nista odmaknili od matere ob takih prilikah. Zlasti radi pa sta poslušali o malem Jezusu, ki je na zemlji toliko trpel za grešne ljudi. Kar solze so ji polile, ko sta zvedeli, da sta morala Marija in sv. Jožef z Jezusom po zimi bežati tako daleč daleč — v Egipt. Po samotnih in pustih krajih so hodili, prenočevali pod milim nebom, lakota in žeja jih je mučila — pa to niso bili hudobni ljudje, ampak sam predobri, najsvetejši Jezus, presveta Devica Marija in sv. Jožef. Pa ne le solzili sta se zaradi tega trpljenja, temveč tudi popraviti sta si prizadevali, kar so takrat zakrivili hudobni ljudje. Da bi Jezusa odškodovali za vse hudo, delali sta njemu v

časť prav pobožno in pazljivo sv. križ. Le videli bi ji bili, posebno tisti nerodneži, ki tako površno delajo sv. križ! In potlej kako sta lepo roki skleпали med molitvijo in kako dostojno sta klečali, videlo se jima je že po zunanje, da jima je le telo na tem svetu, duša pa pri Bogu v nadzemeljskih višavah.

V svoji otročji preprostosti in ljubezni sta tudi naredili Jezusu lepo posteljico, odeli ga dobro, in Tončka, ki je bila za 3 leta mlajša od Mimice, ponujala mu je celo jedi. Včasih sta se tako zaverovali v ta opravila, da sta pozabili jed in pijačo.

Čez glavo skrbij in opravkov pa sta imeli tedaj, ko so začele cveteti vsakovrstne cvetice. Najlepših sta natrgali, prinesli jih domov, potem pa sedli na stolček pred podobo Matere Božje. »Tončka, sedaj mi pa podajaj cvetice, da spletem Mariji venec,« nagovarjala je Mimica sestrico. Le ta je bila takoj pripravljena. Toda predno je dala cvetico Mimici, pokazala jo je vselej Mariji, češ, ji je li všeč, ali hoče, da drugo izbere. Ker ji Marija s podobe ni odgovorila, posvetovala se je z Mimico, bode li Mati Božja zadovoljna z izbrano cvetko ali bi poiskala drugo. Ker se je zdel Mimici venec lep, upala je, da bo ugajal tudi presveti Devici. Ko je bilo pol spletenega, pokazali sta ga ji ter ga pohvalili, češ, lepši skoro ne more biti.

Zelo rada je šla Mimica z materjo v kako Marijino cerkev. Lice ji je veselja zažarelo, kadar je slišala, da pojde z mamó na Rožnik. In to je bilo takrat, ko je bila komaj tri leta stara. Pod tem Marijinim holmcem je sedaj ob stezi prelepa kapelica Lurške Matere Božje. Med potjo si je nabrala cvetic, s katerimi je venčala Marijino podobo, rekoč: »Na, to ti dam, ljuba Mati Božja, da me boš rajše imela!« Rada bi bila še več časa ostala pri tem Marijinem svetišču; klečé se je poslovila od svoje preljube nebeške Matere. Posebno ganljivo je bilo poslušati, ko sta blagi sestrici skupno zapeli katero izmed naših prelepih Marijinih pesmij, katerih sta več znali in mnogokrat ponavljali s prisrčno pobožnostjo.

Mimica je pa nekoč celo Jezusu suknjico naredila, ne le Materi Božji venec. To je bilo pa tako-le: Takrat je že v šolo hodila. Nekega dne se vrne vsa vesela iz

šole in začne pripovedovati materi: »Mama, mama, danes sem že suknjico naredila ljubemu Jezuščku!« — »Kako si jo naredila?« poizvedovali so mati, čudeč se. »Mimo prodajalnice, ki ima v oknu razstavljenih toliko lepih stvari, sem šla,« hitela je dopovedovati Mimica, »pa nisem prav nič pogledala, kar naprej sem stopala svojo pot. Vidite, s tem sem naredila Jezuščku suknjico.« Seveda so bili mati veseli ter so pohvalili hčerko in jo tudi še naučili, kako bo Jezusu lahko še velikokrat suknjico, to je, tako veselje naredila, kakor bi mu podarila novo suknjico. »Kadar boš rada molila,« pravili so ji, »kadar si boš košček kruha pritrkala ter ga dala ubožcu, vselej boš Jezusa tako razveselila, kakor stariši otroke z novo obleko, pa še bolj!« Dobro si je zapomnila Mimica te besede in se je v šolo hodeč mimo prodajalnice vselej premagala, da ni tam pasla radovednosti. Tončka pa je doma večkrat podarila beraču prihranjen košček kruha.

Najbolj sta si pa prizadevali obe skupaj pri večerni molitvi, da bi bil Jezušček vesel. Lepo sta odmolili svoje molitvice, potem se pa še v postelji radi menili o malem Jezusu in angeljčkih, ki mu strežejo. Mnogokrat so mati, ki so bili zelo utrujeni, že na pol spali, pa jih je vprašala Mimica ali Tončka: »Mama, kdaj bova pa midve med angeljčke prišli? Ali kmalu?« Pa so ji mati potolažili, da jima bo že Jezus prostor pripravil, naj ji sedaj to ne skrbi, ampak naj lepo zaspita ter vedno radi ubogata, in gotovo bosta prišli med lepe angeljčke. Tudi to so opazili, da je Minica s seboj jemala kako sveto podobico ali križec in toliko časa v roki držala, da je zaspala.

Ni mi še treba posebej praviti, kako sta se tako bogoljubna otroka prizadevala, da bi nikdar ne razžalila svojih starišev, marveč jima le veselje napravljala. Kar so oče ali mati ukazali, ali celo namignili, vse se je takoj zgodilo in kako rodovoljno! In kako izvrstna učenka je bila Mimica, ko je začela s 6. letom v šolo hoditi. Sama je imela neizrečeno veselje v šolo hoditi k nunam; učiteljice so bile pa tudi jako vesele tako krotke, pridne in modre učenke. Pač so si večkrat na tihem mislile, kako bi jim bilo težko delo olajšano in kako bi bilo

nebeško prijetno v šoli učiti, ko bi bile vse učenke tako izvrstne in vzorne.

Še to moramo omeniti, kako lep zgled je dajala Mimica svoji mlajši sestrici Tončki; večkrat jo je opomnila, predno je šla v šolo, kako naj bo pridna, kako naj mamu uboga itd. Pač je res srečna družinica, kjer se otroci sami med seboj vsposodbujajo k dobremu in si drug pred drugim prizadevajo, kateri bi bil prdniši.

Kaj ne, zares sta bili pridni Mimica in Tončka? Kako so ji pa tudi stariši ljubili, in ne samo stariši, ampak vsakdo, kdor ji je poznal! A nista bili ljubi le ljudem, temveč tudi Bogu, zato ji je poklical med angeljčke, pa mnogo poprej, kakor sta mislila oče in mati teh sestic.

Anica se je v šoli in doma pripravljala za sv. birmo in sv. spoved. Vedno je govorila in popraševala o svetem Duhu, ki ga bo prejela pri sv. birmi, ter komaj čakala dne, ko bode prejela sv. zakrament. Zadnji šolski dan pred binkoštni je prišla vsa resna iz šole ter rekla, da si bo izprašala vest, ker pojde naslednji dan k spovedi. Zaprla se je v sobico ter premišljevala, kaj bi bila storila takega, da bi ljubemu Bogu ne bilo všeč. Ta večer je več molila, kakor po navadi ter šla potem v posteljo. Toda drugo jutro — in pozneje tudi nikoli več — ni vstala. Lotila se je je nenadoma nevarna bolezen. K spovedi ni mogla, k sv. birmi tudi ne. Pa ni tožila. Gospod so prišli k nji na dom, spovedali jo ter tudi dejali v sv. olje. »Morda bom kmalu med angeljčki,« govorila je že težko; »nikar ne jokajte, mati!« — »Mimica, ali ti je zelo hudo?« jokali so mati. »O ne, vse rada pretrpim.« odgovarjala je, »samo vi nikar ne jokajte, to mi dé najtežje.« Materi je bilo hudo, da jim je hotelo srce počiti, toda premagovali so se in na tihem prosili Boga, naj dá zdravje hčerki, če je tako njegova sveta volja. Toda Bog je sklenil, da vzame Mimico k sebi, pa ne le Mimico, ampak tudi Tončko. Mimica je umrla; komaj pa so jo pokopali, zbolela je že tudi Tončka. Pač so jokali stariši in želeli, da bi jim ostala vsaj Tončka, ali zastonj so bile njih solze, Bog je hotel imeti obe sestri — med angeljčki: tudi Tončko so pokopali.

Zakaj se topiš v solzah, mati, zakaj si brišeš solze, oče. Kaj ne vesta, da je Mimici dobro, da je Tončki prijetno? Obe sta že angeljčka med angeljčki: kar sta tolikokrat popraševali, dosegli sta in srečni sta.

Kdaj boš pa ti pri angeljčkih, Tonček, Lojzek, Nacek, Tinček, Mihec, Metka, Rozka, Barbka? itd. Le vsi pridni bodite, pa tudi vam ne odide ta sreča, prej ali slej boste ondi. O.

Zvezdam.

Pozdravljeno bodi neskončno nebó,
Pozdravljene zvezdice krasne,
O kdaj pač bom dala tem dólom slovo,
V višave se dvignila jasne?

Trepeče mi duša, ko gledam vaš kras,
Srcé se ljubezni mi širi;
Tam lepši moj dom je, mi pravi nek glas,
Kjer v Bogu srcé se umíri.

Pač slednji večer se oziram na vas,
O zvezdic čarobni odsevi,
In vselej kot rádoti tihe izraz
Iz duše kipé mi napevi.

Zatoraj, pozdravljeno nočno nebo,
Pozdravljene zvezdice krasne!
Ko duh zapusti to prsteno telo,
Preselim v višave se jasne.

Franja Šmitik.

Nezvestoba se sama tepe.

»Janez!« reče oče Marko pri večerji velikemu hlapcu, »jutri pa le zgodaj vstani ter pripravi plug in brano, da bova na krivi njivi izorala in vsejala ozimino; čas je že, kvaterni teden ima le še dva dni, — potem se napovedujejo že druga dela.«

»Pa je že pšenica namerjena, oče?« odgovarja Janez in pridno zajema kašo. »Če jo bomo jutri, bode prepozno; bi li ne bilo dobro, ko bi jo še nocoj vzeli iz kašte?«